

/На шест цита войводите носят умирация Калоян .Очите му трескаво блуждаят, той се мита като ранена птица./

СТАРИЯТ - Защо го носят тук? Той ...умира...

ХАНКО /младият / Иска сам да води боят...

КАЛОЯН /малко се успокоява, надига се на лакета, сочи нещо /
Там...Там...При Касандрийската порта!

/Воскарите се споглеждат смутени , трупат се около него/

СТАРИЯТ - Иска нещо да каже. Не се разбира...

КАЛОЯН

КАЛОЯН - Тараните! При западната кула...Стълбите! /пада безсилен/

ДОВОМИР /хвърля се на колена² пред него/ Господарь! Царя!^{10/}

КАЛОЯН /бавно отваря очи / Иоан...Иоан...

ДОВОМИР - Аз не съм Иоан! Аз съм Добромир! Не ме ли познавам ?

Сеславовия син! /хълца /не можах да те спася... ..

КАЛОЯН /полека достига с ръка главата му~~мушки~~ погалва косите му /

Иоан...Пазете Иоана... Пазете го.../вдички свеждат глави /

Ето ги! Балдуин... Колко е жълто лицето му...Аспиета!

Аспиета се лее на вълкето...Ето архиепископът...~~Виз~~

Пламъци! Пловдив гори! В Димотика умират от жажда...Ето!

Водите на Хебъра се надигат! Дайте ми капчица вода! /мя-

та се тревожно/Жаден съм! Ето го! Иде! Конникът... Замах-

ва! /дига ръка сякаш се пази/Манаистра! Защо? Мария...

Мария... Ма... /ръката му пада подкосена, върху лицето му се изписва таинствения покой на небитието. С бавно дви-

жение Добромир склади очите му. Всички коленичат и свалят шлемове/

ДОВОМИР Враговете на земята ни могат да си отдъхнат. Този който ~~дизни~~